

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.332/2015/12. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Ollé György ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti székhelyű felperesnek – a Császár Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Császár Mátyás ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2015. június 15. napján kelt 7.G.40.116/2014/41. számú ítélete ellen a felperes részéről 45. sorsszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg a II. rendű alperesnek 328.575,- (Háromszázhuszonnyolcezer-ötszázhetvenöt) Ft másodfokú eljárási költséget és az államnak – külön felhívásra – 320.000,- (Háromszázhuszezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes gyógyszerkereskedelmi tevékenységet folytató gazdasági társaság, amely a székhelyén – **(város neve)-en, a (utca 1) (X)** szám alatt – gyógyszertárat üzemeltet.

A II. rendű alperes **(város neve)** Megyei Jogú Város Közgyűlésének határozata alapján 2009. július 8-án vállalkozási szerződést kötött a **(cégcsoport neve)-vel a (város neve)** 1-es villamospálya és felsővezetéke, valamint a kapcsolódó egyéb létesítmények építési munkálatainak generálkivitelezésére és kiegészítő tervezésére. A felek a kivitelezést három szakaszra bontották, rögzítették, hogy ezek közül a **(városrész neve)** végállomás és a **(köztér neve)** közötti szakasz esetében a vágányzár 2009. augusztus 26. napjától december 3-ig tart. Utóbb a teljesítési határidőt e szakasz tekintetében végül 2010. május 28. napjára módosították.

Az **(utca 1)-n** 2009. augusztusától 2010. nyaráig volt forgalomelterelés, a perrel érintett szakaszon ez 2010. április 19-ig tartott. A befejezési határidő csúszását zömében a II. rendű alperesen kívülálló, munkaszervezéssel nem megoldható, előre nem számítható, külső elháríthatatlan okok eredményezték. Így a kivitelezés során szembesültek a tervtől, nyilvántartástól eltérő, közműhelyzettel, műtárgyakkal és rendkívüli időjárási helyzettel is. Ebben az időszakban felpályás útlezárás volt, autóval egy-egy sávban lehetett közlekedni a páratlan oldalon. A páros oldalra, ahol a gyógyszertár is található, úgy lehetett eljutni, hogy a városból kifelé haladva, a ruhagyárnál visszafordulva kellett azt megközelíteni. Az **(utca 2)** utcába külön engedéllyel lehetett behajtani, itt és a vele párhuzamos **(utca 3)** utcában a forgalom egyirányúsított volt. Az **(utca 1)**on és az **(utca 2)**

utcában a rendelő előtt lehetett gépjárművel parkolni, azonban a férőhelyek száma kevés volt. Gyalogosan a páratlan oldalról a páros oldalra a munkaterület felett rámpán lehetett átjutni az **(utca 4)** és az **(utca 2)** utcánál. A felperesi gyógyszerár előtti gyalogjárdán az útfelületet felbontották, amely emiatt sáros, gödrös volt. A gyógyszerár áruellátását úgy oldották meg, hogy a szállítójárművek az **(utca 2)** utcában parkoltak, ahonnan kézzel hordták be a gyógyszeres csomagokat. Az **(utca 1)**-i útszakaszon a gyógyszerár előtt csak alkalmanként lehetett megállni.

A felperes gyógyszerár működtetéséből eredő árbevétele 2006. évben 378.000.000,- Ft, 2007-ben 307.119.000,- Ft, 2008-ban 244.105.000,- Ft, 2009-ben 203.354.000,- Ft, 2010-ben 178.013.000,- Ft volt. A bevételek arányában 2010. júliustól átlagosan 3 % mértékű emelkedés volt tapasztalható.

A perbeli időszakban az **(utca 2)** utcában működő rendelőintézet funkcióváltása miatt nőtt a – kisebb árrést tartalmazó – pszichiátriai gyógyszerek eladási aránya, ugyanakkor emelkedtek a gyógyszerárak, ezért a felperes által alkalmazott átlag árrés többnyire csökkenő tendenciát mutatott, 2010. májusától viszont növekvőt. A felperesnél 2009. decembere és 2010. áprilisa között összesen 4.776.000,- Ft árrés kiesés keletkezett.

A felperes 2009. december 21-én 9.000.000,- Ft forgóeszközhitelt vett fel, amelyet beszállítói igényeinek részbeni kiegyenlítésére fordított.

A felperes többször módosított keresetében kérte a bíróságot, kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 36.626.676,- Ft megfizetésére. Hivatkozása szerint a villamospálya felújítása során a kivitelezési munkálatok időtartama alatt az általa üzemeltetett gyógyszerár jórészt megközelíthetetlen volt, ezzel összefüggésben árbevétele radikálisan csökkent, amely miatt szállítóit határidőben nem tudta kifizetni, a működési költségek finanszírozása céljából hitel felvételére kényszerült.

Az I-II. rendű alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a villamosvonal felújítására vonatkozó vállalkozási szerződésnek nem volt megrendelője, csak a szakigazgatási feladatokat látta el, így a kereset vele szemben alaptalan.

A II. rendű alperes ellenkérelmében kifejtette, a villamospálya szakasz felújítása alatti időszakban az **(utca 2)** utca, illetve az **(utca 1)** gyógyszerár előtti szakaszán annak megközelítése mindvégig biztosított volt. 2010. április 19. napjától állt vissza az eredeti forgalmi rend, miután az **(utca 1)** és az **(utca 5)** kereszteződésében megnyílt a körforgalom. Hangsúlyozta, a beruházást közérdekből végezte, az az előírások betartásával történt, a zavarás a szükséges és elkerülhetetlen mértéket nem lépte túl, ezért kártérítési felelőssége nem áll fenn. Vitatta a kereset összecszerúságát is.

A Szegedi Törvényszék 7.G.40.230/2010/51. számú ítéletével a keresetet elutasította.

A másodfokon eljáró Szegedi Ítéltábla Gf.IV.30.087/2013/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és kötelezte a II. rendű alperest, 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 4.000.000,- Ft-ot. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A II. rendű alperes felülvizsgálati kérelme folytán indult jogorvoslati eljárásban a Kúria Pfv.I.21.277/2013/6. számú végzésével a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében – az elsőfokú ítéletre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Határozatának indokolásában rámutatott, a jogerős ítélet helyesen állapította meg, hogy a város és az infrastruktúra fejlesztésével szükségképpen együtt járt bizonyos mértékű zavarás. Tipikusan ilyennek tekinthető a közérdekű feladat ellátása során a közlekedési infrastruktúra fejlesztése, így a villamospálya felújítási munkálatok elvégzése. Ilyen esetben a zavarás csak akkor válik szükségtelenné, ha a kivitelezés indokolatlanul hosszú időt vesz

igénybe. Osztotta az ítélet tábla jogi álláspontját tekintetben, hogy a kivitelezési munkálatok elhúzódnak ügyszám jelentősége van. Kifejtette, még a szerződésben vállalt teljesítési határidő betartása sem jelenti önmagában azt, hogy a zavarás nem szükségtelen, a technikai fejlődés adott fokán, adott körülmények között dönthető csak el, hogy egy beruházás lebonyolítására az ésszerűen elvárható időn belül került-e sor. Ha ehhez képest az eredeti teljesítési határidő indokolatlanul hosszú, a zavarás szükségtelen volta a határidőn belüli teljesítés mellett is megállapítható. Ugyanakkor – másrésztől – a teljesítési határidő be nem tartása sem jelenti önmagában, hogy a késedelem indokolatlan volt. Mivel a II. rendű alperes a kártérítési felelősség alóli kimentés körében arra hivatkozott, hogy a határidő módosítására rajta kívül álló, előre nem látható és el nem hárítható okokból került sor, melyek közt említette a tervtől eltérő közműhelyzetet, a bontási munkálatok során előkerült, tervekben nem szereplő műtárgyakat, a rendkívüli időjárási eseményeket, a közszolgáltató utóbb előterjesztett indokolt igényeit, a Kúria mindezek tekintetében bizonyítást látott szükségesnek, ezért a rendelkező rész szerinti keretben a hatályon kívül helyezés mellett döntött. A megismételt eljárásra előírta, hogy az elsőfokú bíróság hívja fel a II. rendű alperest, a felelősség alóli kimentés körében bizonyítási indítványait terjessze elő, melyre szakértői bizonyítás lefolytatása indokolt. Ennek eredményeként lehet megalapozottan állást foglalni a zavarás esetleges szükségtelenségéről, majd az esetleges kártérítésről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indoklása szerint a mérlegelés során a tanúként meghallgatott felperesi üzletvezetők, beltagok nyilatkozatát a felperes előadásaként értékelte, ezért vallomásaikat a tényállás megállapításakor figyelmen kívül hagyta. Rámutatott, a felperes igényérvényesítésének jogalapja tekintetében a Ptk. 100. §-ában foglalt szomszédjogi szabályok az irányadók. A felperes által egyéb jogcímként felhívott Ptk. 6. §-a szerinti ún. utaló magatartás nem a deliktális felelősség esete, hanem olyan szubszidiárius törvényi tényállás, amelynek alkalmazására csak kivételesen és akkor kerülhet sor, ha a felek között polgári jogi szerződés nem jött létre, az ügyletkötéssel ugyanakkor a másik fél nyomatékosan biztatta a jóhiszemű felet. A perbeli esetben e feltételek nem állnak fenn, ezért a hivatkozott jogszabály nem alkalmazható.

A szomszédjogi szabályok alapján vizsgálva a felperesi igényt megállapította, a közérdekből végzett és bizonyos fokú zavarással együtt járó tevékenységek önmagukban nem eredményeznek kártérítési felelősséget, arra csak a szükségtelen zavarás teremt jogalapot. A zavarás mértékének elbírálása körében a peres felek méltányolható érdekeit kell egymással összevetni. A mérlegelési körbe vont tanúvallomások alapján úgy foglalt állást, hogy a gyógyszerár megközelítése személygépkocsival a felújítás előtti időszakban sem volt problémamentes, az alatt pedig megközelíthető volt, még ha nehézségek árán is.

A megismételt eljárásban kirendelt igazságügyi szakértő aggálytalannak minősített szakvéleménye alapján rögzítette, a kivitelező által eredetileg vállalt teljesítési határidő tartható, reális és a szükséges mértékű volt, a munkálatok során azonban olyan objektív, a kivitelezést gátló, lassító körülmények merültek fel, amelyek a II. rendű alperesi megrendelő és kivitelező érdekkörén kívüli oknak minősülnek. Mindezekre tekintettel a zavarás szükségtelen voltát nem találta megállapíthatónak. Egyebekben rámutatott, a felperes minden kétséget kizáró módon nem tudta bizonyítani az adekvát és jogilag releváns okozati összefüggést a ténylegesen bekövetkezett forgalomcsökkenés és a villamospálya felújítási munkálatai között.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely elsődlegesen annak részbeni megváltoztatására és a II. rendű alperes 4.000.000,- Ft tőke és járuléka megfizetésére való kötelezésére, másodlagosan az elsőfokú eljárás során megállapított perköltség leszállítására irányult. Jogorvoslati kérelmében kiemelte, a jogellenes magatartáson kívüli kárfelelősségi elemek tekintetében a Kúria bizonyítást nem írt elő, tehát tekintetben elfogadta a korábbi másodfokú

ítéletben foglaltakat, mivel ennek hiányában nem a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, hanem a kereset elutasítására került volna sor.

Véleménye szerint a II. rendű alperes a kártérítési felelősség alól eredményesen nem tudta magát kimenteni. A tervhibák tekintetében hangsúlyozta, ha a terv nem megfelelő és emiatt húzódik el a kivitelezés, abban az esetben szükségtelen a zavarás. A tervező ugyanis a felperes relációjában a II. rendű alperes teljesítési segédjének minősül, akinek a magatartásáért helytállni tartozik.

A rendkívüli időjárási körülmények tekintetében álláspontja az volt, a vállalkozónak bizonyos mennyiségű csapadékos nappal a vállalkozási szerződés megkötésekor eleve számolnia kell, ezért csak azok a csapadékos napok fogadhatók el kimentési okként, amelyek meghaladják a korábbi adatok szerinti átlagot. Hangsúlyozta, a szakvélemény alapján is 13 olyan nap volt, amikor munkavégzés nem, vagy csak részleges jelleggel folyt az időjárásra hivatkozással, holott erre az időszakra az időjárási akadályt a meteorológiai adatok nem támasztják alá.

Véleménye szerint azonban a szakértői vélemény annak kiegészítésével együtt is hiányos, mivel a szakértő pusztán az építési napló alapján határozta meg, hogy a kivitelezést akadályozó munkafolyamatok hány napot vettek igénybe, az viszont nem derül ki belőle, hogy e napok mennyiségileg mennyire voltak indokoltak, vagyis a szakértő nem ellenőrizte az építési napló tartalmát. Kiemelte, a munkafolyamatok egy része átfedésben volt, hiszen számos esetben a műtárgy nyomvonala változott csak, ami azt jelenti, hogy csak az eredeti munkafolyamathoz képest számított többlet idő vehető figyelembe. Ennek kapcsán kérte figyelembe venni, a II. rendű alperes nem bizonyította sikeresen, hogy az akadály fennállta alatt máshol ne tudott volna munkát végezni a kivitelező. Végül hangsúlyozta, a szakvélemény kiegészítés 13. oldalán kifejtettek szerint a II. rendű alperes nem bocsátotta rendelkezésre a 2010. március 17. után végzett munkákra vonatkozó építési naplórészleteket, melyre vonatkozóan a szakértő azt állapította meg, hogy ezután már nem volt olyan munkavégzés, amely a perbeli szakaszt érdemben érintette volna, ezért a II. rendű alperes a 2010. március 17- április 11. közti időszakra nem tudta kimenteni magát.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult. Álláspontja az volt, a kiegészített szakvélemény aggálytalan, ellentmondásoktól mentes, melyből megállapítható, hogy a kártérítési felelősség alól sikeresen kimentette magát.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes keresetében amiatt érvényesített kártérítési igényt az alperesekkel szemben, mert a kivitelezés indokolatlanul elhúzódott, ezzel okozati összefüggésben keletkezett kárainak megtérítését követelte. A Szegedi Törvényszék előtt 7.G.40.230/2010. szám alatt folyamatban volt eljárásban meghozott kereset elutasító rendelkezés az I. rendű alperes tekintetében az ítélet tábla Gf.IV.30.087/2013/4. számú ítéletével jogerőre emelkedett, ezt a Kúria hatályon kívül helyező végzése sem érintette, ezért a megismételt eljárásban csak a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet kellett elbírálni.

Az elsőfokú bíróság a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően alkalmazta a Ptk. szomszédjogi szabályait fellebbezéssel támadott ítéletében, a felek jogviszonyában – a jogalapot illetően – ezt kell irányadónak tekinteni.

A Ptk. 100. §-a szerint a tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen szomszédait szükségtelenül zavarná, vagy amellyel jogaik gyakorlását veszélyeztetné. Amennyiben a dologi jogi, szomszédjogi előírások megsértésével összefüggésben kár keletkezik, a károkozás relatív szerkezetű kárkötelmi viszonyt keletkeztet a károkozó és a károsult között. A Ptk. 100. §-ában foglalt tilalom megsértése esetén tehát kártérítési

jogviszony keletkezik, melynek egyik alanya kötelmi kötelezettként a károkozó. Mivel a Ptk. 100. §-a önmagában nem kárfelelősségi szabály, a szomszédjogi sérelemre alapított szükségtelen zavarásról való tartózkodás megsértésével okozott kárt a szerződésen kívül okozott károkra vonatkozó szabályok szerint, azaz a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kell elbírálni.

Lényeges, hogy a szomszédjogi sérelem miatti kártérítési igény a szükségtelen zavarásban megnyilvánuló jogellenes magatartás tényleges tanúsítójával, a károkozóval szemben érvényesíthető (EBH 2006/1/1399. számú elvi határozat). Ez jelen esetben azt jelenti, hogy miután a II. rendű alperesi önkormányzat volt a beruházás megvalósítója, amennyiben a vele szerződéses jogviszonyban álló vállalkozók a kivitelezési határidőt a szükséges mértéken felül túllépték, az ezzel okozott károkért helytállni tartozik.

A Ptk. 100. §-ának alkalmazásakor a tulajdonos használati jogának korlátja az összes körülmény vizsgálatával történhet és elsősorban a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Kétségtelen, hogy bizonyos mértékű józan emberi előrelátás mellett számítható zavarást a szomszéd részéről mindenkinek el kell viselnie. A tűrési küszöb pedig esetenként eltérő lehet a zavarás jellegétől, a környezet sajátosságaitól, az ingatlan funkciójától és a technikai fejlődés adott állásától függően. A szükséges – vagyis az ésszerű tűrési határon belüli – illetőleg a szükségtelen – azaz tűrési határon kívüli – zavarás tényét az érintettek jogos érdekeinek összemérése eredményeként lehet megítélni. Az ennek nyomán kialakított érdekegyensúly az a támpont, amelynek segítségével meghatározható, hogy mi a zavarásnak az a foka, amit a sérelmet szenvedett még tűrni tartozik.

A Kúria is osztotta hatályon kívül helyező végzésének indoklásában az ítéletábra azon jogi álláspontját, miszerint a város, az infrastruktúra fejlesztésével szükségképpen együtt jár bizonyos mértékű zavarás, minden erre irányuló beruházás óhatatlanul érdeksérelmet okoz. Általában a szakszerű építkezéssel együttjáró átmeneti, kisebb kényelmetlenségek nem minősülnek szükségtelen zavarásnak, ezért kártérítési felelősséget nem alapoznak meg. Ilyen a közérdekből végzett út és villamospálya kialakítás, illetve ezek fejlesztése, karbantartása, korszerűsítése, ha az előírások betartásával és a zavarás szükséges és elkerülhetetlen mértékét nem túllépve történik, különös tekintettel arra, hogy e tevékenységek a lakosság és – kiemelten – a szomszédok életminőségét javítják, komfortérzetét növelik, közeledésüket könnyítik, ezáltal érdekeiket szolgálják (hasonlóan: EBH 2001/1/408. számú elvi határozat). A perbeli esetben is mindezen alapvető elvek alapján kellett a felek érdekeit összemérni, melynek során nem volt figyelmen kívül hagyható a felperes üzleti érdeke sem.

A megismételt eljárásra a Kúria előírta, hogy szakértői bizonyítás lefolytatásával kell vizsgálni a II. rendű alperes felelősség alóli kimentése körében előadott tényállításokat tekintetben, hogy a befejezési határidő módosítására valóban rajta kívül álló, előre nem látható és el nem hárítható okokból került-e sor.

A II. rendű alperes 2014. június 18. napján kelt 5. sorszámu előkészítő iratában részletesen, konkrétan megjelölte azokat az indokokat, amelyekre a felelősség alóli kimentése körében hivatkozni kívánt, melyek az elsőfokú eljárásban beszerzett 35. számú szakvélemény c)-l) pontjaiban kerültek értékelésre.

A szakvélemény többi pontjában felsorolt okokra maga a II. rendű alperes sem hivatkozott kimentése körében, így ezek a döntés során figyelmen kívül maradtak.

Az ítéletábra a másodfokú eljárásban a Pp. 182. § (3) bekezdése alapján – erre irányuló indítványt követően – elrendelte a szakvélemény kiegészítését, majd a szakértő személyes meghallgatását, hogy az alapszakvéleményben tapasztalható pontatlanságokat megszüntesse, konkretizálja, a szakértői megállapításokat egyértelművé tegye úgy, hogy azok minden releváns körülményre

ellentmondásmentesen kiterjedjenek. Mindezekkel a szakvélemény összességében aggálytalanná vált, ezért az ítéletábra határozatának meghozatalakor a szakkérdésekben arra támaszkodott.

Az, hogy a II. rendű alperes és a kivitelező a befejezési határidő tekintetében háromszor is módosította a szerződést, a szomszédjogi jogviszonyban önmagában nem alkalmas a felróhatóság alóli kimentésre. Ha ugyanis a II. rendű alperes alapos ok nélkül járult hozzá a teljesítési határidő meghosszabbításához, akkor maga is felróhatóan járt el, amelynek következményei nem háríthatóak át a felperesre.

Szintén fontos kiemelni, hogy a kimentéses bizonyítás során nem annak van jogi jelentősége, hogy az egyes akadályozó körülmények egyenként hány napi akadályoztatást valósítottak meg, hanem annak, hogy az objektív késedelem időtartamából a kivitelező érdekkörén kívül felmerülő okok, körülmények összességében hány napi késedelmet indokolnak (mentenek), vagyis az objektív késedelem időtartamából hány nap hozható ténylegesen okozati összefüggésbe a különböző kimentő körülményekkel. Az egyes akadályozó tényezők miatt külön-külön számításba vett kimentés időtartama nem számítható egyszerűen össze, nem kumulálható, egyrészt azért, mert a különböző akadályozó körülmények egymást időben lefedhetik, másrészt azért, mert a vállalkozási határidő terjedelmére is tekintettel az akadályoztatás időtartama utóbb bizonyos esetekben a kivitelezés folyamatában megfelelő munkaszervezéssel ledolgozható, csökkenthető (BDT 2009/10/173., Az építési vállalkozási szerződések Komplex Kiadó Budapest 2008. 25-29. oldal). Ezen szempontokat szem előtt tartva rendelte el az ítéletábra az elsőfokú eljárás során 35. sorszám alatt beszerzett szakvélemény kiegészítését, mely alapján a következők állapíthatók meg:

A felek a kivitelezést három szakaszra bontották. Rögzítették, hogy ezek közül a **(városrész neve)** végállomás és a **(köztér neve)** közötti szakasz esetében a vágányzár 2009. augusztus 23. napjától december 3. napjáig tart, a perrel érintett szakaszon azonban a forgalom elterelés tényszerűen 2010. április 19. napjáig tartott. A II. rendű alperes felelősség alóli kimentése szempontjából vizsgálendő időtartam tehát a 2009. december 3-i eredeti és a 2010. április 19-i tényleges befejezés közötti. Az ezt megelőző időszakra a felperes már nem állította, hogy szükségtelen zavarás valósult volna meg a kivitelezéssel, de a viszonylag rövidre szabott, és a városi lakosság szempontjából jelentékeny előnyökkel járó beruházástól ezt az érdekek összemérése után sem lehetett volna megállapítani. Ennek megfelelően az esetleges kártérítés alapját képező szükségtelen zavarás legfeljebb 138 napon keresztül állhatott fenn. A sikeres kimentéshez a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy ebben az időtartamban a villamospálya kivitelezésének befejezését gátló külső, elháríthatatlan körülmények álltak fenn, melyek munkaszervezéssel sem voltak áthidalhatóak.

Az ítéletábra álláspontja szerint a II. rendű alperes a 35. számú kiegészítő szakvélemény d), g) és j) pontjaiban rögzített okok tekintetében kimentési kötelezettségének eleget tett az alábbiakra tekintettel:

d) pont

A II. rendű alperes hivatkozott arra, hogy az **(utca 5)** utcában az **(épület)** előtt 4 db, hosszanti irányban összekötött tisztító aknát találtak a vágány tengelyében, melyek mindegyike az **(utca 5)** utcára volt kivezetve, a csatorna pedig az optikai alépítmény és a 600 voltos kábel helyén volt. Az akadályoztatás 2009. szeptember 21. - november 13. között állt fenn, 54 nap időtartamban. A szakértő etekintetben egyértelműen nyilatkozott: a kivitelező számára ez a tény nem volt előre látható, olyan objektív körülménynek minősül, amely a kivitelezést gátolta (7.G.40.116/2014/39.számú jegyzőkönyv 1. oldal utolsó bekezdés), és ebben az időszakban nem lehetett úgy átszervezni a kivitelezést sem, hogy a felmerült akadály határidőcsúszást ne okozzon

(Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.332/2015/12. számú jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdés). A szakvélemény illetve annak szóbeli kiegészítése alapján tehát megállapítható, hogy a határidő 54 nappal való meghosszabbodását külső átháríthatatlan ok okozta, melyre figyelemmel az ezzel érintett időszakban szükségtelen zavarás nem valósult meg.

g) pont

A II. rendű alperesi előadás szerint a **(utca 1) – (utca 5)** csomópontban a VV-1-0 vízvezeték a **(cég neve)** által megadott, tervezett helyen nem köthető rá a meglévő vízvezetékre, a tervezett és a valós állapot között jelentős eltérés van. Az akadályozó körülmény 2009. október 28. és 2010. január 23. napja között állt fenn, 88 nap időtartamban. A szakvélemény szerint is külső, elháríthatatlan oknak minősül, ami további 88 nappal kitolta a teljesítési határidőt, vagyis a kimentés ennek kapcsán is eredményre vezetett.

j) pont

A II. rendű alperes kimentési okként arra is hivatkozott, hogy az útépités nyomvonalában az **(utca 6)** utcában a **(sportpálya neve)** oldalán egy MA315 6 bar gázvezetékot találtak. A terveken nem szereplő gázvezeték az építendő útpálya szintjéhez méten 60-70 cm-re beleesett a pályaszerkezetbe. Az akadályoztatás a kivitelezésben emiatt 2010. február 3. és március 4. napja között, 29 nap időtartamban állt fenn. A szakértői vélemény alapján megállapítható, hogy a gázvezeték a tervtől eltérő helyen volt, amely két lehetséges okra vezethető vissza: vagy a korábbi kivitelező nem a rá irányadó terveknek megfelelően építette azt meg, vagy a közműnyilvántartás adatai voltak tévesek. Az ítéltábla álláspontja szerint közülük bármelyik eset olyan külső elháríthatatlan okot jelent, amelyért a II. rendű alperes kártérítési felelősséggel nem tartozik, hiszen szükségképpen megnövelte a kivitelezési határidőt és kellő körülménnyel sem lehetett ismert korábban. Így kimentési kötelezettségének a II. rendű alperes e pont tekintetében is sikeresen eleget tett.

Megjegyzi az ítéltábla, a II. rendű alperes a fentiekben részletezetteken kívül is eleget tett kimentési kötelezettségének pl. az e) pontban megjelölt körülmény esetében, de bizonyos csúszást okoztak a kedvezőtlen időjárási körülmények is. Ezek részletesebb vizsgálatát azonban az ítéltábla mellőzte figyelemmel arra, hogy már a fent kiemelt 3 kimentési ok alapján az objektív akadályoztatás legalább 155 nap időtartamban igazolt, ami önmagában meghaladja azt az időtartamot, amelyre a II. rendű alperes kimentési kötelezettsége fennállt.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit – részben eltérő indokok alapján – a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

A pereszes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a II. rendű alperes másodfokú eljárási költségeit megfizetni, amely egyrészt az általa előlegezett szakértői díjból (208.575,-Ft), másrészt a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján megállapított jogi képviselési díjból (120.000,-Ft) tevődik össze.

Köteles továbbá megfizetni az államnak – külön felhívásra – az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 320.000,- Ft fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint.

S z e g e d, 2016. április hó 5. napján

Dr. Kiss Gabriella sk. . Bálint Attila sk. . Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró